

lesklé kudrlinky tvořily dokonalý rám mistrovskému dílu její tváře.

„Pane? Mám zavolat sanitku? Je vám špatně?“

„Ehm... ne... ne děkuji.“

„Dobrá... Víím, že je to zvláštní otázka, ale jak se jmenujete?“

„Pa... Pavel.“

„Takže jsi to ty! Co tu děláš? Pojď, vstávej z toho ledového chodníku!“

Když to řekla, nabídla mi svou papírovou, tenkou, drobkou ručku. Šokovaně jsem na ni zíral, pořád úplně mimo. Když jsem po krátké a namáhavé rozvaze její ruku přijal, zvedla mě s překvapivou silou a energií. Stál jsem před ní dezorientovaný a díval se na temeno její hlavy.

S pohledem do její tváře z tohoto úhlu začala mlha v mé mysli pomalu ustupovat. Zůstala ležet tam dole na chodníku a valila se nám kolem kotníků. Mlčky jsem si všiml jejich rysů. Velké zelené oči. Špičatý nos. Plné a jemné rty. Tuhle tvář znám...

„Kateřino...?“

„Pojď, teď půjdeš se mnou. A vezmi si s sebou ty peníze, hodíme je cestou do jiného klobouku.“

Zarachotila klíčem v zámku a stará rezavá branka vedoucí do malé útulné zahrádky se se zakvílením otevřela. Zahrádka byla viditelně opečovávaná, plno stromů, keřů a květináčů, lavička k odpočinku. V rohu bylo drobné políčko, které bylo v tomto ročním období prázdné, stejně jako ta spousta různorodých květináčů. Plot jako by tam vůbec nebyl, už dávno ho pohltilo křoví. Všechno vypadalo značně staré, ale v dobrém stavu. Zastavil jsem se a nechal se pohltnout vůní a přívětivou atmosférou toho místa. Domov. Ten pocit jsem už úplně zapomněl, možná jsem ho ani nikdy neznal. Se zavřenýma očima jsem jen tak stál, hned za brankou, zhluboka a klidně dýchal a užíval si ten okamžik. Kateřina mi položila ruku na rameno a nic neříkala. Stáli jsme tam spolu jako smutné dekorativní sousoší v opuštěné, ale upravené zahradě. Po chvíli jsem ztěžka otevřel oči a nechal ji, aby mě po cestě z plochých kamenů dovedla do starého domu, který se tak vysoce tyčil před námi.

Chodba domu byla tmavá, plná obrazů a polic nesoucích různé zbytečnosti, které působily staře, a tak nějak... důležitě. Byly tam vázy, malé i velké, úzké i kulaté. Postavy řeckých bohyní, nejméně tři. Mnohokrát zapálené a sfouknuté svíčky na skoro každé polici dávaly vzduchu v celé místnosti krásnou hutnou vůni. Vzduch tu byl tak těžký, že jsem skoro cítil, jak mě láskyplně objímá na přivítanou.